

Niculiță la porțiță

— Memoriei prietinelui Nicu Stejărel (Ștefu) —

I.

Smerit urcă Nicu trepte
— Fi-vor sute mii vre-o șapte —
Câte duc pân' la înțrare
În raiul cel sfânt și mare.

Suie Nicu, habar n'are
De podragă, reumare,
Fără ca să odichnească
Iată-l la poarta cerească.

La ast' poartă sfântul Petru
Asentează fără metru;
Nu măsoară-cântărește;
Ci virtute respălătește.

Cei veniți din câmp de luptă
Au înțrare nentreruptă,
Iar pe cei veniți «d'acasă»
În raiu Petru nu-i prea lasă...

Nu călugări, nici chiar vlădici,
— Ce să zic de popii mai mici! —
Nu fișcalii, nu bancherii...
— Mergă'n iad — zice — șme-cherii!

Cum veni pe Nicu rândul,
Brusc îl muștră Petre sfântul:
— Cine ești mă, sufletele?
— Și tu la noi... între stele!?

Nicu, bietul, să n'frică,
Din ceriu mai-că jos nu pică;
Zice-apoi, prinzând minte:
— Nicu-ași fi, țaică sfinte!

— Nicu! Nu-i destul atâta!
— De unde vii? Mâncate-ar mâța!
Strigă Petru'n enervare.
Groaza-n Nică-i și mai mare.

— Din Arad vin, — zice Nică,
Dup'o tremurare inică,
Iar' fața-i surizătoare
Părea muiată în moare.

— Din Arad!? și Nicu! — Indat'
Să te văd de-aci cărat!
Nicu oftând dă se plece
Dar întrebă: — Petre, de ce?

Sfântul Petru în mânie
Mai că nu-l lovi c'o glie.
— Uit' la el mă, ce obraznic!
— Arădane, șarpe vestit!

Esclamă cerescul paznic
Zice Petru, greu năcăjit:
— Nu mi-ai spune: că-ți copii ai?
— Că ai trăit tot cam chirvai!

Arădane, tip de ciocoi,
Berbec țanțos cu coarne moi.
Sterp la suflet, sterp trupește:
De fundație-mi grăiește!

— N'am copii și n'am pe nime
Decât draga noast' junime...
Ziceai — zeci de mii luând
De pe neamul tău flămând!

— Cum de cel din Timișoara
Încă până nu-i oara:
A știut ca să depună
Pe altar o grea cunună?

El cel tăcut, din plată mică,
Adunat-a bani, nu clică,
Tu cu laude incasate,
Ne păcăliși, măi fârtate.

Apoi și cu «naționala»
Cât de grețos dăde-ai fala!
Cu bani luați de pe săraci:
Ție căuta-i laudă să-ți faci!

Purtata-i de nas, nepoate,
Neamul, țara, lumea... toate
Cu minciuna tu ai trăit.
Tot unelte te-ai preamărit.

Tu și-n ceri ai face clică
De-ai avea soți de nimică.
Și aici ai da pe gravul:
Lupul nu-și lasă năravul...!

Cult personal și unelte...
Asta-i școala ta, cumetre,
— În iad! A ta industrie
E cu dracul în cuscrie!

II.

Grăind astfel Petre sfântul
De venin e ca pământul.
Dinpotrivă Nicu al nost
Răde'n hohot, râde chiar prost.

— Ha, ha, ha, Petre cinstito,
Fain mă luași la cioplite!
Dumnezeu te alduiască:
Las' pe Nicu să grăiască!

— Fundație î-mi ceri mie?
Of ce cruntă ironie!
Dascăl mic eu dela sate,
Cum adunam comori, frate?

Nouă copii — sterp trupește?!
Placă D-ța și-i crește!
Unsprezece guri hrănite
Iar' vezi: ce nu știu înghite?

Sterp la suflet, îmi zici sfinte?
Greș să nu faci, ia amintel!
Din pământ scoteam eu coruri,
Ca să cânte jale... doruri..

Scumpa noastră tinerime
Dascăl bun avea în mine;
Pe catedră și-n ziare
Tinsu-iam eu luminare.

«Gura Satului» o știe
Că am pretins omenie,
Iar păcatul totdeauna
L-am hulit chiar și cu gluma.

«Cucu» încă poate spune
Cum cu-a mele glume bune
Făceam ca moravuri rele,
Ca de foc să piară, lele!

În ale pungei, negreșit,
Sărac am fost, cât am trăit.
Minuni deci, ca Ungureanul,
Cum să fac, eu, arădanul?

Dar aveam mari idealuri,
Nu mă temeam de bălauri;
Nici de Nate, nici de Romi,
Nici de urmașii Sodomii!

Naționala-i fundamentul,
Eu l-am pus cu tineretul;
Nu m-am lăudat nici odată,
Jertfa mea a fost curată.

Păc! că o ghiciși cu clica!
Las' să răză bietul Nica,
Clica nun căpea de mine:
Și tot io-'s vina, măi vecine?!

III.

Cum Nicu-așa grăește,
Petru iac' se liniștește;
Mai apoi zimbînd îi zice:
— Haid încoace, măi voinice!

Sopotindu-i la ureche
Zice: — Nică, n'ai păreche!
— Ce n'ai zis: 'sunt «Stejărelul»?
Și ți-ai fi cruțat 'aferul...

— Bine-ai venit! Intră-ndată
Șirianu te așteaptă,
Luptă bună-ai dat în lume:
Fericit e al tău nume!

„Gura Sat.”

Răspuns cu tăiș.

Hotelierul, surzând, și strângând
mâna călătorului gata acum de plecare:
— Vă urez călătorie plăcută, domnule,
și sper că nu veți cădea în mâinile bri-
ganzilor.

Călătorul, care a fost în tot timpul
ieșit grozav la socoteală:

— Mulțumesc pentru urare, dar e prea
târziu, pentru că abia am scăpat!

Ce face obiceiul...

Un ofițer superior a primit comanda
mei cetăți. La inspecția posturilor află
un post lângă un gard de tot ruinat.
Întrebă că ce scop are acel post acolo,
dar nime nu-i putu da nici o lămurire.

afară de aceia că totdeauna a fost acolo
un post și că așa l-au apucat cu toții.
Ofițerul nu se mulțumi cu atâta, ci
răsfoi toată arhiva, protocoalele, actele
vechi și când colo ce să vezi? 35 de
ani se împlineau decând făcându-se și
văpsindu-se gardul, se făcuse și postul
cu scopul de a feri lumea să se atingă
de gard, ca să nu se ia vâpseaua. De
atunci rămăsese acel post. Deci soco-
tind 6 soldați pe fiecare 24 ore, fac în
33 ani 76.650 oameni, cari au păzit
vâpseaua chiar și după ce picase gardul.

Scump dar face.

— Am plătit câte cinci lei pe zi o
camera la București, — spunea un tânăr
dela țară întorcându-se din capi-
tală, unde stătuse câțva timp.

— Cinci lei pe zi, se miră tatăl său,
destule parale, dar atunci spune-mi ce-ai
văzut?

— Ce să văd, exclamă tânărul, dar
n'am văzut nimic. Îți închipui lesne că
nu era să dau cinci lei pe zi pentru
cameră și so las toată ziua neocupată.

Stan pătitul.

Merge Stan la un avocat îi spune:
pățania, și-l întreabă:

— Ce zici, d-le avocat, ai putea să
câștigi procesul?

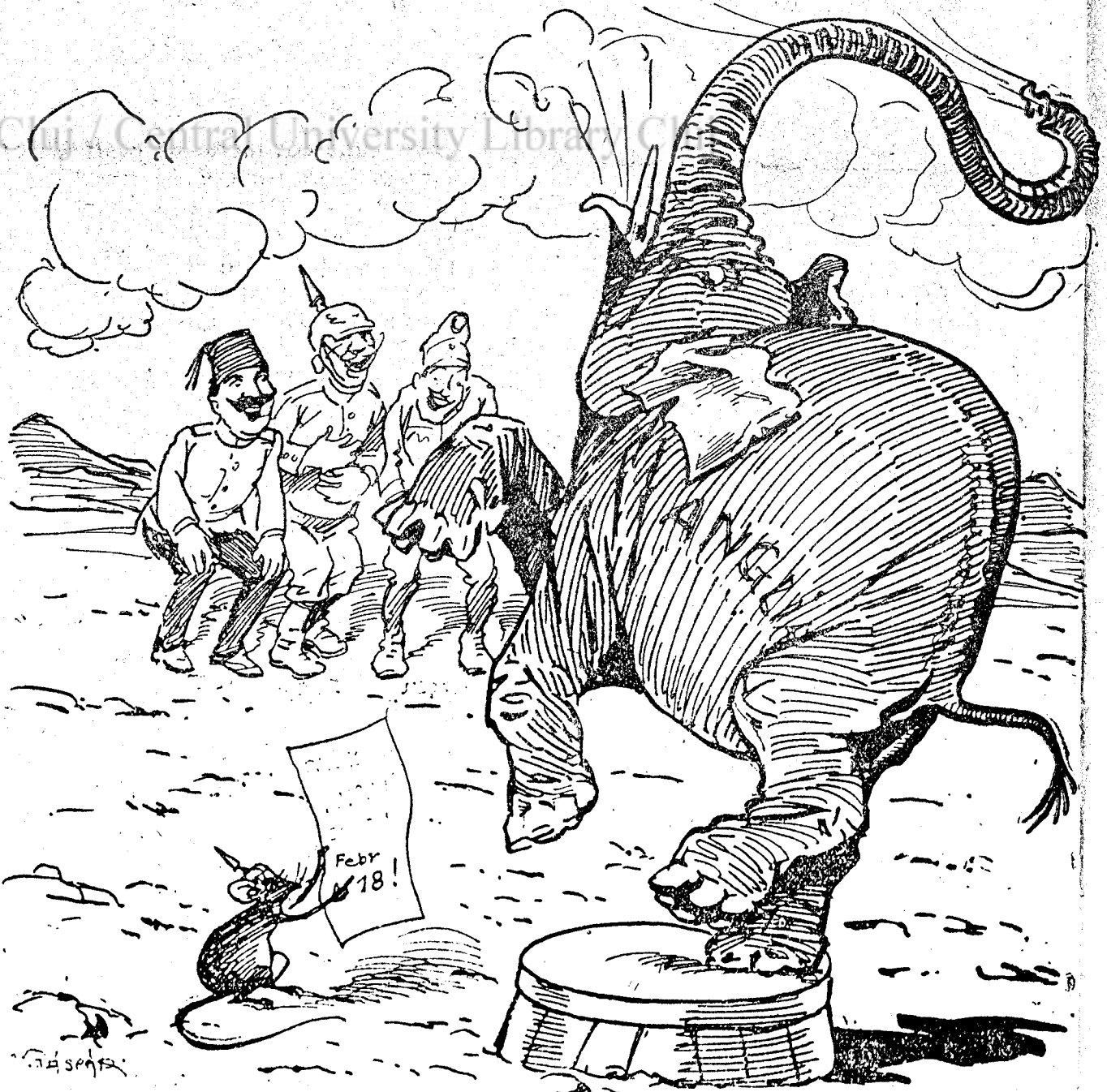
— Fără îndoială.

— Ai putea să garantezi?

— Pe cât poțesteți.

— Atunci bine că știu, să nu mai
fac proces, pentru că eu îți povestii cum
stă protivnicul meu, și nu cum stau eu.

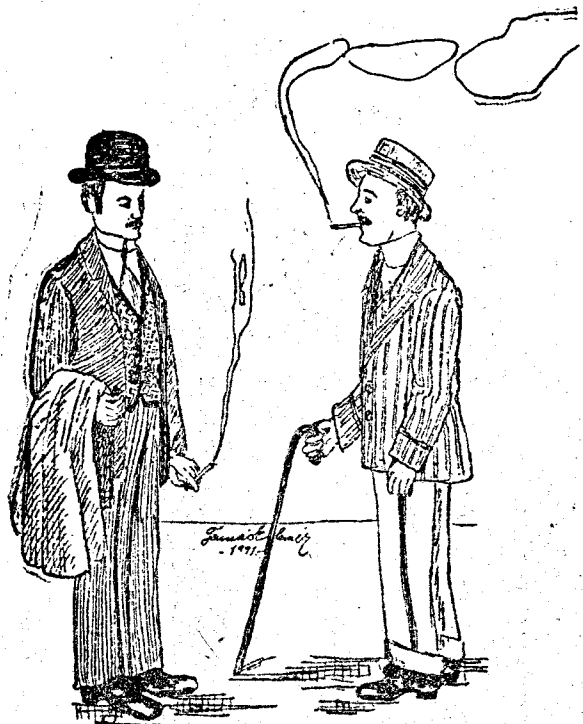
Elefantul mării,

englezul, în urma blocării porturilor din
partea Germaniei, aproape zilnic tre-
trebuie să »jertfească« este un vapor ori
chiar și mai multe, pe seama viețuito-
-

relor din fundul oceanelor. — Anglia
plesnește de furie, iar contrarii lor rîd
cu hohot de bietul elefant neputincios.

Intreprinderi.

— Nene, dacă tot mai cauți slujbă, dă-mi țigara aceea mie.
— Și pentru-ce să ți-o dau?
— Pentru-ce? Vre-au să pun la lotărie, din câștig să-mi clădesc un palat, iar pe tine să te pun portar, ca să nu mai umbli după slujbă.

Doctor ce nu ia dela săraci.

Doi prietini vorbeau despre doctori: că unul e așa, că altul e așa.
— Numai doctorul N. e om de omenie; o spune și el, o spun și eu, cel puțin știu că dela săraci nu ia bani!
— Auzi! auzi! se miră celălalt.
— Și uite, de ce nu ia dela săraci, că la săraci, când e chemat, nici nu se duce!

Copiii noștri.

Ionică întră fuga, găsește pe mamita și-o întreabă:
— Adevărat, mamito, că vine o pasere mică de tot și-ți spune tot ce fac eu?
— Foarte adevărat.
— Și nici odată nu spune minciuni?
— Dar de ce să mintă?
— Atunci întreab-o, să văz îți spune câte bomboane am luat eu adinioară din cutie, fără să cer voe nimănu?

Ce zice doctorul.

— Eu, d-le, în tinerețe-am șovăit mult până să aleg între pictură și medicină.
— Și cum de-ai îmbrățișat medicina?
— În pictură, greșelele se dau pe față, pe când în medicină sunt înmormântate deodată cu bolnavul.

Kămășag curios.

Este cunoscut lucru, că englezului îi place mult să parieze, când i-se dă ocaziune. S-ar zice, că pasiunea de a paria s'a prefăcut într-o a doua natură a englezului. Un caz curios s'a putut ceti nu de mult într-un ziar englez.

Un marinar a îndrăznit să vâsleze în sus pe râul Tamisa cu o luntre de tot subredă. Curând valurile au răsturnat luntrea și bietul marinar a căzut în apă. Atunci a început el să înoate.

În vremea aceea pe mal s'a adunat o mulțime de curioși. Ai crede, că mulțimea de oameni se îmbulzea să sară în ajutorul nefericitului marinar, ori cel puțin că dădea semne de mare îngrijorare pentru viața lui. Când colo, nici vorbă! Din potrivă, au început cu toții să parieze: Oare scapă cu viață, ori nu scapă.

Atunci doi corăbieri au alergat din cealaltă parte, spre ajutorul celui ce se luptă cu puterea apei. Încă puțin și marinarul ar fi fost scăpat. Dar de odată s'au auzit protestări din partea mulțimei: să nu se amestece, căci s'au făcut pariuri.

Cei doi corăbieri au trebuit să se întoarcă înapoi și bietul om s'a înecat în Tamisa.

Atunci mulțimea s'a împrăștiat.

La bal.

— Cunoști pe d-soara de colo?
— Ah! dansat eu ea; dar așa de greu dansează, parcă și-ar purta zestrea în buzunar, în bani de nichel.

Cheful peștilor.

Acum câțva timp în orașul Frankfurt din America, căci și acolo se află un Frankfurt, arzând o fabrică de spirt, sute de butoaie pline s'au vărsat într'un lac. Nu peste mult peștii din apă au început să joace, sărind din apă, unii ieșind chiar la tărâm. Lumea s'a adunat să vadă minunea cum își petrec peștii, când se îmbată.

Dar precum pe oameni îi duce betia la rău, așa și unii din pești îmbătându-se, au adormit, plutind pe apă cu burta la soare.

Oamenii îi prindeau cu mâna, umplând într'un ceas mai multe căruțe cu pește. Așa a fost sfârșitul chefului peștilor. Aceste au fost paștile peștilor.

Asta-i alta.

— Tată, dacă nu-mi dai o sută de franci: mă spânzur!
— Uite ștreang!
— Tată, să-mi dai două sute, că de nu: mă împușc!
— Uite pistol!...
— Tată, atunci să-mi dai cinci sute de franci — că de nu: deschid prăvălie și te ruinez...
— Aha! Uite și banii!

GHICITURI

Care este secretul?

Aflați-l.

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați-l.

Pentru ademenirea statelor balcanice

Ministrul de externe englez Sir Grey către Grecia:

— Grecoteiule! Grecoteiule! Lasă, ai să te căiești că nu vii cu noi contra Turcului. Ce-ai răvnit n'ai să capeți, ce ai ai să perzi.

Ministrul de externe rus, Sassanov, către Bulgaria:

— Bulgarule dragut, vino la sînul mamei tale, Rusia. Îți vom da ce dorești, și pămînt turcesc, și pămînt grecesc și pămînt sârbesc.

Și statele balcanice stau și privesc la diavolii aceștia șarlatani, cu ochii galeși, — și nu se mișcă din neutralitatea lor.

Valoarea unui Catâr

Un țaran din Texas (America de Nord) fusese călcat de un tren și ucis împreună cu catârul său. Nevasta lui auzind de nenorocirea aceasta nu prea îi păru rău de moartea bărbatului, care se purtase prost cu dânsa și o bătuse, ba o și închisese de multe ori; cerea însă o despăgubire pentru catâr dela directorul acelei căi ferate.

— Wel, o întrerupse directorul acestei societăți, când femeea vru să-i spună plângerea, facem bucuros tot ce se poate în această tristă afacere, că n'am vrea să ajungă treaba la judecată și aflu lumea. Ați dau 3000 de livre sterlinge despăgubire, dacă iscălești hârtia aceasta și nu mai ai nici o pretenție față de societate.

Văduvei nu-i venea să-și crează urechilor și întrebă încă odată: „Cât?”

— Sunt imputernicit să dau 3000 de livre sterlinge, răspuse directorul.

— Primesc pe loc, răspuse ea, iscăli hârtia și o tuli pe ici încolo.

— Nu credeam să-mi dea mai mult de cinci-zeci de livre sterlinge, zise ea unei vecine, se vede că directorul căii ferate nici habar n'are cât face un catâr!

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie Birăuțiu.

Comercianți, Poștari,

cari împart scrisorile prin sat pot ajunge la un câștig frumos prin vânzarea foilor noastre în comună. Cine vrea să se ocupe cu vânzarea foilor să scrie la administrație: Budapesta, VII., Ilka-u. 36

BANI

cînd trimiteți la administrația foilor noastre, totdeauna să scrieți pe cuponul mandatului și sco-

pul pentru care sunt destinați. Aceia, care nu purced în felul acesta, nu numai îngreiază munca administrației, și își fac singuri necaz, căci mandate fără notițe nu se pot rezolva numai cu mari întârzieri.

Harta (mapa) războiului.

La administrația ziarului nostru se află de vânzare următoarele:

Harta mare a Europei, mărimea 140/220 cm. în 5 colori — cor. 2.50
Aceași hartă în mărime mai mică 1.50.
Harta războiului turco-rus cor. 1.50.
Harta lumii, în 7 colori. Cuprinde toate țările și coloniile, fie-care în altă culoare — — — cor. 2.—
Pentru espedarea franco să se alăture la fie-care comandă 30 fileri.

ADMINISTRAȚIA
„Foaia Poporului Român“
Budapesta, VII., Ilka-u. 36